

zekeren avond, zonder bekende oorzaak haar horloge blijft stilstaan. Ook verdorren er bloempjes, die alle reden hadden frisch te blijven. Kortom, de dood laat zijne waarschuwendende stem hooren en Euphrozyne verstaat hem. En zie, weldra wordt ze ziek en sterft zonder hare Emilia terug te zien. De waarschuwing kon niet duidelijker geweest zijn!

Maar ook hare denkbeelden over vriendschap en liefde, hare bewondering voor de natuur zelfs, alles is overspannen. En hierbij sluit zich het ziekelijke in hare godsdienstige gevoelens aan. Ze behoorde tot de Protestantsche kerk, maar was volstrekt niet steil in hare begrippen. Andersdenkenden gunde ze gaarne alle vrijheid van belijdenis, al kon zij voor zich niet begrijpen, dat men buiten haar kerkgenootschap gelukkig kon zijn. Hoe bijvoorbeeld eene non zich welbehagelijk kon voelen in haar klooster bleef Elizabeth een raadsel, maar gaarne geloofde zij, dat er rechtschapen, vriendelijke harten konden kloppen onder het sombere ordgewaad en zelfs wou ze aannemen, dat er ook onder *ongeloovigen* brave menschen te vinden waren. En dat was waarlijk zeer vrijzinnig gedacht in die dagen voor iemand, die zich als zij, met alle kracht vasthield aan het geloof harer kerk.

Wel was ze niet bijzonder kerksch, maar innig godsdienstig; overal zocht en overal vond ze God en geen schepsel was er zóó gering of het sprak haar van den Schepper.

Maar ook in haar godsdienstig gevoel, hoe loffelijk op zich zelf, omdat het oprecht en eerlijk was, ging zij te ver. Zij schijnt in eene onafgebroken religieuse opwinding te leven; of neen, afgebroken wordt die toestand wel, maar alleen om haar in eene zooveel te diepere melancholie te doen verzinken. Met behulp van haar geloof zoekt zij zich dan wel uit die gedrukte stemming op te heffen, maar, hare waarachtige vroomheid ten spijt, bekruipt haar somtijds, evenals voorheen haar vader, verflauwing van geloof, ja bange twijfelzucht.

Tusschen de regels van hare werken door, kan men dat lezen. In zulke oogenblikken wendt zij zich angstig tot haar Zaligmaker en klampt zich vast aan het kerkgeloof; daarin vindt ze de rust van haar gemoed terug, maar als gevolg der reactie, windt ze zich dan ook zeer op en vervalt in mystieke verrukkingen over de „bron der genade” de zaligheid en het lot der „afgescheiden geesten,” waarbij dan hare uitdrukkingen zijn „volgens den koers der wedergeboorte naar de gewone windstreek.” Zóó tenminste luidde het onvriendelijk oordeel der „Vaderlandsche Letteroefeningen,” toen in 1807 „Ontwaakte Zanglust,” de laatste bundel gedichten der vroeger gevierde schrijfster, het licht zag. Kenmerkend voor den tijd is het, dat ditzelfde tijdschrift, de vroegere geschriften van juffrouw Post recenseerend, geen aanmerking gemaakt had op hare neiging tot mysticisme en haar overspannen godsdienstig gevoel, zoomin als op haar algeheele sentimentaliteit. Wel een bewijs, dat de redactie van het tijdschrift, waarin „de boeken welke dagelijks in ons vaderland uitkomen, oordeelkundig en tevens vrijmoedig beoordeeld worden” ook de bakens met het getij verzet had.